

Saatçilerin Tehlikeli Yolculuğu'nun Devamı

Mekanik Şehrin Gizemi

Enver Kubilay Yüksel

GENÇ
T
TİMİS

iyi ki kitaplarım var...

● TİMAŞ YAYINLARI ●
İSTANBUL 2025

GENÇ TİMAŞ

Gençlik Kitaplığı
Bilim Kurgu - Fantastik | 33

Yayın Yönetmeni | Merve Okçu
Editör | Şevval Uzun
Kapak Resmi | Gülfem Özer
Kapak Tasarım | Doğan Çakmakçı
İç Tasarım | Nur Kayaalp

1. Baskı | Mayıs 2025
Raf | 11+ Fantastik
Yayın No | 6431

Uluslararası Seri No
ISBN: 978-625-97274-6-2

TİMAŞ YAYINLARI

Adres | Bahçelievler Mah. Zübeyde Hanım Cad. No: 8
Üsküdar / İstanbul
Tel | (0212) 511 24 24 **| Sertifika No |** 45587
E-posta | bilgi@genctimas.com

 genctimas.com genc_timas
   genctimas

Baskı ve Cilt | Çınar Matbaacılık
Adres | Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. Ata Han No: 34 Kat: 5
Bağcılar / İstanbul
Tel | (0212) 628 96 00 **| Sertifika No |** 45103

Enver Kubilay yüksel

ENVER KUBİLAY YÜKSEL

1977 yılında Burdur’da doğan Enver Kubilay Yüksel, çocukluğunu tamamıyla taşrada geçirdi. İlk gençlik yıllarını Denizli’de sürdüren yazar, 1997 yılında hayatının dönüm noktalarından biri olarak gördüğü Ankara’ya taşındı.Yazınsal çalışmaları, Kayıp Rıhtım sitesi tarafından hazırlanan öykü seçkilerinde yer bulan yazar, genellikle gizem, büyülü gerçeklik ve fantastik temaları işliyor. Yazar, vegan olarak yaşamını sürdürürken elinden geldiğince çevresi için huzurlu bir yaşam inşa etmeye çalışıyor.

KARŞILAMA

Şehirden uzakta, bulutlara uzanan ağaçlarla kaplı tepelikte toplanan üç karaltı, gözleri kamaştıran şimşegin, dişleri titreten gök gürültüsünün ardından bir iki kelime mırıldandı ancak konuşmadı. Sessizce bekliyorlardı. Ne kadar uzaklaşsalar da şehrin mekanik, gıcırtilı, arada patlamaların eşlik ettiği uğultusundan kurtulmak mümkün değildi. Bu sebeple biri, yere eğilip başını toprağa yasladı, birtakım sesler duymayı umdu ama nafileydi. Karaltılardan diğeri kapüşonunu eliyle iyice gözlerinin önüne indirip yüz hatlarını tanınmaz kıldı ve gökyüzüne baktı. Bazı işaretler görmeyi bekliyordu ama o da beklediğini bulamayınca usulca önüne döndü. Bulutların tamamen kararttığı hava, ormanın karanlığı ile birleşince etraflarına iyice dikkat kesildiler. Bekledikleri şey yakınlarında bir yere gelecek olsa bile, vakit kaybetmeksizin onu fark edebilmeliydiler.

Rüzgârın savurduğu yapraklara ve toza, çiseleyen yağmur damlaları da katıldı. Şehrin tepesinde çakan zikzaklı

şimşekler, göğün hiddetli bağırması, korktukları felaketin habercilerine benziyordu. Hepsi biliyordu ki dönüşüm başladıktan beri bir şeyler ters gitmeye başlamıştı. Bildikleri çoğu şey alıştıkları şekilde yaşanmıyor ve tekrarlanmıyordu. Önce tabiat değişmişti. Kuşlara neredeyse hiç rastlanmıyordu. Balıklar yoktu ya da sadece derinlerde birkaç tür kalmıştı. Kedilerin, köpeklerin, atların, koyunların, ineklerin, tavukların, eşeklerin soyu tükenmek üzereydi. Laboratuvarlarda dünyaya gelmiş bazı türler var olsa da onları hayatta tutmak çok zordu. Fareler, bazı böcekler ve sürüngenler evrim geçirip şartlara uyum sağlasa da pek ortalıkta görünmüyorlardı.

Teşhisi konulamayan, adı bilinmeyen hastalıklar baş göstermişti. Doğuştan hiç gülmeyen çocukların sayısı artıyordu. Yüzlerinde bir sorun olmasa da en ufak bir tebesüm göstermiyorlardı. İnsanlar onlara “*mutusuzlar*” ismini takmıştı. Yetişkinler arasında ise “*ayakta durma hastalığı*” yayılmıştı. Eğer biri görmez ve yardımcı olmazsa, yalnız bir insan kendisi de farkına varmadan, konuşmadan bir köşede günlerce ayakta durabiliyor ve aniden yere yığılıp ölebiliyordu. Onlara da “*şuursuzlar*” diyorlardı.

Günlük hayat öngörülemez hale geliyordu. Meyvelerin ve sebzelerin kimileri zehirliydi, bazı hoş kokulu çiçeklerden göz ve geniz yakan gazlar yükseliyordu. Bir nar tanesi kuvvetli bir zehirle yarışabilecek kadar tehlikeli olabiliyordu. Zakkumların yetiştiği yerlere yaklaşmak olanaksızdı; yöresindeki canlıların soluk almasını engelleyecek kadar tehlikeli bir atmosfer oluşturunuyorlardı. Bunlar hızla yayılan felaketlerdi. Bir dakikanın, en az bir gün kadar değerli olduğu bir dönemin habercileriydiler. Üç karaltının sabırsız

bekleyişinin, her dakikayı tek tek saymalarının sebeplerinden biri de bu dönüşümlerdi. Bekleyişleri bittiğinde kurtuluşlarının nasıl olacağını düşünme imkanları olacaktı.

İnce yapılı, uzun boylu karaltı, ağız maskesini indirip: “Geç kalmadı umarım,” dedi.

Diğeri derin bir nefes aldı.

“Bilemeyiz. Bunu basit bir saat matematiği olarak düşüneyiz. Zamanı ve mekânı birbiriyle eşleştirmek sağlam bir hesaplama becerisi gerektiriyor. Belirli bir tarih ve saatte, istediğin bir yere gidebilmek fırtınada uçan bir tüyün, avucuna konmasını beklemekten daha zordur.”

Öteki karaltı oturup sırtını bir ağaca yasladı. Eline bir dal parçası alıp toprağa çizgiler kazıdı. Kaşlarının altından bakıp maskesinin altından boğuk bir sesle konuştu:

“İnanılır gibi değil. Yüzlerce yıl önce gitmiş ve bugün dönüyor. İki yüz yaşında biriyle mi karşılaşacağız? İki yüz elli... Üç yüz? Heyecandan tüylerim diken diken oldu.”

“Hayır,” dedi bu tür soruların cevabını iyi bildiği anlaşılan karaltı. “Merkezden ne kadar uzaklaşırsan, zaman o kadar yavaşlar. Ne kadar yaklaşırsan o kadar kısılır. Zamanın merkezine yakın mıyız, uzak mıyız bilemediğimiz için yaşını tahmin etmemiz de zor.”

Damlalar sağanağa dönüştüğünde yer ve hava daha da karanlık bir hal aldı. Burunlarının ötesini dahi görmelerini engelleyen simsiyah bir sis her yeri kapladı. Birkaç saniye içinde geldiği gibi kayboldu. Üç karaltı, tam ortalarında duran yabancı çocuğa hem heyecanla hem de endişeyle bakıyordu. Çocuk da bir sağa bir sola kaçan gözleriyle bir

ona bir öbürüne bakıyordu. Karaltılardan teki maskesini indirdi.

“Hoş geldin Anno. Kaygılanma lütfen. Bizleri tanımadığını düşünebilirsin ancak biz senin dostlarınız ve eşlikçileriniz. Tam dediğin zamanda dediğin yere geldiğin için buradayız.”

Anno tuhaflıklara alıştığı için karşısındakilerden korkmuyordu fakat neyle karşı karşıya olduğuna dair hiçbir fikri olmadığı için tedirgindi. Diğer ikisi de maskesini indirmiş yüzlerini göstermişti. Genç saatçi hepsini dikkatle izledi. Zihninde onları tanıdığına dair tek bir çağrışımın izi yoktu. Ve bu gerilimi azaltmanın şimdilik tek yolu vardı.

“Sizler kimsiniz?”

Çok genç olmasına rağmen kuvvetli bir vücuda sahip olduğu anlaşılan orta boylu eşlikçi uzun kirpiklerini kırpıştırarak mutlulukla gülümsedi, yanaklarındaki iri elmacık kavisleriyle sürme çektiği gözleri aynı anda belirginleşti. Zarif bir sesle kendini tanıttı:

“Ben Bun,” dedi.

Parmaklarının ince sakallarında gezdiren, uzun boylu, yirmili yaşlarında görünen eşlikçi şüphesiz gölgelenmiş ses tonuyla konuştu:

“Yelkovan.”

Üçüncü eşlikçi ise ikisinden yaşça epey büyüktü. Zayıf görünümlü, kendinden emin ve bir o kadar da dinç duruyordu. Anno puslu havanın ortasında kendine biraz daha yaklaşan kadına iyice bakınca ensesinden sırtına inen bir

ürperti hissetti. Kadın kendinden emin bir ifadeyle “Benim adım da Kadime,” dedi.

Anno’nun heyecanını anlatabileceği hiçbir kelimesi yoktu zira kendini Kadime olarak tanıtan kişi, katırına ve kendisine su verip o günden beri bir daha göremediği o kadından başkası değildi.

DERİNLERDEKİLER

Ellerini arkasında kavuşturan Kun Bey, dakikalardır dışarıya izliyor, sinirli sinirli burnundan soluyordu. Dağa oyulmuş gökdeleninin doksanıncı katındaki odasından şehri seyrediyordu. Dev penceresi zaman zaman bulutlarla örtülünce homurdanıyordu. Manzarası tekrar gözükünce gözlerini kırpmadan yine oraya bakıyordu. Çok uzun zamandan beri sırrını çözme-yi kafasına koyduğu, şehir içindeki o küçük şehre... Rüyalarını, zihnini ele geçirmiş bu yerle ilgili sonu gelmeyen planları, fikirleri vardı. Yüzlerce sayfasını haritalarla, taslaklarla, notlarla, çizimlerle doldurduğu defteri üç sorunun etrafında dönüp duruyordu. Nefretle andığı ve nefretle baktığı şehri nasıl ele geçirebilirdi? Gözlerinin önünde o akıl almaz yapılar, yollar, duvarlar nasıl inşa edilmişti? Merkezinde oturan o tuhaf kişiyi neden alt edemiyorlardı?

Kimsenin yaklaşmasına izin vermediği masasının başına geçip defterini açtı, son çizimini tekrar inceledi. Kaşlarını

çatabildiği kadar çatıp suratını ekşitti ve bir anda kapıya doğru bağırdı:

“Seman! Hemen buraya gel!”

Birkaç saniye bile geçmemişti ki yine bağırdı:

“Seman, elini çabuk tut!”

Kale geçidini andıran üç metre boyundaki kapılar yavaş yavaş açıldı; soluk ve ihtiyarlamış suratıyla Seman belirdi. Telaşsız adımlarla uzun ve geniş odanın ortasına kadar geldi. Kapıların kapandığından emin olduktan sonra “Buyurun, Kun Bey!” dedi.

“Kararımı verdim. Bir dakika bile gecikmeyeceğiz. O aptal uzmanları ve danışmanları dinledim. Sayfalarca rapor okudum. Belki aklımda bir kıvılcım çakmasına yardımcı olur diye sıradan insanları bile dinledim. Ve ulaşabildiğimiz nokta ancak burası. Abuk sabuk laflar, öneriler, teoriler, saçmalıklar... Beni yavaşlatmaktan başka bir işe yaramadılar. Varsayımların sınanma vakti geldi. Söz bitti; şimdi uygulamaya geçme vakti.”

Seman ne zamandır zorlamadığı göz kapaklarını iyice açtı, kaşlarını kaldırdı.

“Emin misiniz efendim?”

“Sözlerini dikkatli seç, ihtiyar!”

“Affedersiniz Kun Bey. Bu yersiz şaşkınlığımı affedin zira bu çok büyük bir karar.”

Kun Bey avucunu bıyıklarından gür sakallarına doğru gezdirdi. Saatine baktı. Arkasına dönüp konuşurken yeniden şehre odaklanmıştı.

“Deney sahasında sadece olması gereken kişiler olacak. Hiç kimseye hiçbir konu hakkında bilgi verilmeyecek. Talimatlarımı bekleyeceksiniz.”

Seman afallayıp kaldığı için konuşması gerektiğini unutmuştu. Karşısındaki çatık kaşları fark edince “Emredersiniz Kun Bey,” deyip odadan çıktı. Bitimsiz ve penceresiz koridorun sonundaki asansöre ulaştı. Sadece birkaç kişinin kullanımına izin verilen asansörün ortasında duran koltuklardan birine oturdu. Emniyet kemerini taktı. Hiç vakit kaybetmeden gideceği yerin parolasını söyledi. Güvenlik önlemleriyle donatılmış asansör kabini, saatte yüz kilometre hızla ilerliyor; sadece yukarıya aşağıya değil, yatay olarak da hareket ediyordu. Seman kaç kere binmiş olursa olsun tam olarak nereye gittiğini bu sebeple tahmin edemiyordu.

Asansör durduğunda her zaman olduğu üzere biraz sersemlemişti ancak hemen deney sahasına varmalıydı. Yine bir koridoru aşıp kayalardan inşa edilmiş bir kapının önünde dikildi. Bileğinin iç kısmına işlenmiş kum saati dövmesini okuyucuya tuttu. Kapının öteki tarafındaki bir başka kişi de kendi bileğindeki kum saati dövmesini tarayıcıya tuttu. Eşleşen kum saatleri sayesinde kapı mekanik sesler yayarak açıldı.

İçerideki bir görevli kibarca “Hoş geldiniz,” dedi. Seman hâlâ toprak kokusu yayan ve duvar işlevi gören kayalarla çevrili deney alanının ortasına yürüdü. Başıyla yerdeki işaretleri gösterdi. Görevliler demek istediğini anlamışlardı. Ekranlarının başına geçip eş zamanlı olarak tuşlara dokundular ve yerdeki daire biçimindeki kapakları açtılar. Ancak bir kişinin sığabileceği üç metre derinliğinde dikey çukurlar

ortaya çıktı. Çukurlar, üzerinde durdukları alanın doğal görünümüne zıt bir biçimde metalik, parlak ve ışıklıydı.

Seman tek dizinin üzerinde eğilip teker teker hepsini inceledi. Görevlilerden biri merakına yenik düştü:

“Sizce bu deney için gereken hayvanı bulabilecek miyiz?”

Seman yerinden alaycı bir ifadeyle doğruldu.

“Hayvanlar epeydir yok. Geriye kalan birkaç tanesini hayatta tutmaya çalışmaksa anlamsız. Hem sana kim söyledi deney yapacağımızı?”

Görevli, bu hafif öfkeli sözlerle anlam veremeyip susmuştu. Seman eliyle ikide bir ensesini tutuyor, sonra parmaklarını çenesine götürüyor, bir orayı bir burayı adım adım geziyor, elleriyle yüzünü kapatıp ofluyor, sonra tekrar çukurları geziyordu. Sesini yükselterek emirlerini vermeye başladı:

“Bu gece buradasınız. Bugün vardiyalı çalışmayacaksınız. Ekibin diğer iki üyesi de gelecekler. Saat sabah iki ile üç arası ne yapmanız gerektiğini size söyleyeceğim.”

“Ama efendim, deney sahasının çalışanları aynı anda bu odada bulunamazlar. Başımıza bir şey gelirse bunca birikimimiz tek seferde heba olur. En az bir kişi her koşulda dışarıda olmalı. Kuralımız daima bu oldu.”

Görevli karşılaştığı delici bakışlardan korkup gözlerini kaçırdı. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından öfkeli ihtiyar koşar adımlarla alandan çıktı, asansöre bindi.

Asansör rüzgâr esintisine benzer sesler çıkararak hareketlendi, on beş saniye içinde ulaşmak istediği yere vardı. Açılan kapıların ardından bu kez soğuk bir esinti yüzüne

vurdu. Bileklerine kadar inen cübbesinin önünü ilikledi, yakalarını kaldırdı. Kayalardan oluşan duvarların rengi burada daha koyu ve biçimsizdi.

Bulunduğu yerde kendinden başka kimse yoktu. Bu ıssız yerin tam ortasına indikten sonra silindir biçimindeki asansör kabininden çıkıp etrafında bir tur atıp çevreye göz gezdirdi. Yıllardır ara ara buraya gelse de adımını atar atmaz ürpertici bir hisse kapılır kendini buraya hep yabancı hissedirdi. Soluk ışıklarla biraz aydınlatılmış bu mağaranın iki yüz metre yüksekliğinde tavanı, on dakikada yürüyerek bile ulaşamayacak dipsiz köşeleri vardı. Tedirginliğinin tek sebebi bu değildi. Karanlıkta ağır ağır kaybolup giden köşelere, derinliklere uzun uzun bakar, orada var olduğunu bildiği uğursuzluklardan uzak durmaya çabalandı. Ancak kaçınılmaz olan gün gelip çatmıştı.

Heyecanı artıyor, kendi kendine söyleniyordu.

“Nerede kaldınız Kun Bey? Ya da vaz mı geçtiniz? Umarım vazgeçmişsinizdir. Keşke aklınız başınıza gelmiş olsa. Hepimizin sonunu getireceksiniz. Olacak iş değil. Geri dönüşü olmayabilir.”

Asansörün hareketlendiğini haber eden seslerle birlikte zihninde dolanan sözler kayboluverdi.

“Ahh...” diye iç çekti. Dudaklarını aralamadan fısıltıyla mırıldandı, “Maalesef geliyor.”

Kabin yavaşladı, tıslayarak açılan kapının ardında iri gövdesiyle Kun Bey göründü. Elinde tuttuğu anahtarı Seman’a göstererek:

“Vakit kaybetmeyeceğiz, derhal başlayacağız,” dedi.

Kun Bey'in çizmelerinden çıkan sert sesler duvarlarda yankılanırken, onlar ilerledikçe varlıklarını algılayan ışıklar sırayla yanıp sönüyor, hedefe yaklaştıkça ışıklar beyazdan kırmızıya dönüyordu. Seman durdukları yerde başını istemeye istemeye kaldırdı, kayalara oyulmuş, tek tarafı cam duvarla kapatılmış odalara baktı. Sağlı sollu dizilmiş sekiz odanın her birinde, karanlıkta dikilen birileri vardı. Kun Bey kendi etrafında dönüp sesini yükselterek seslendi:

“Aydınlat!”

Işıklar aynı anda yanınca, yardımcısı gözlerini kaçırıp başka tarafa baktı. Gördüklerine tahammül edemiyordu; acıma ile korku arasında sıkışmış bir duygu içindeydi. En fazla iki kişinin sığabileceği odalarda bir ileri bir geri yürüyen birileri vardı. Gözleri donuk, yüzleri biçimini kaybetmiş, derilerinin rengi değişmişti.

Kun Bey hepsini birer birer izledi.

“Beklediğimiz biçimde dönüşenlerin tamamını seçemeliyiz. Bu senin uzmanlığın. Çok dikkatli ol.” dedi.

Seman cübbesinin iç cebinden bir mercek çıkardı, odalardan birine yanaştı. Merceği cam duvara yaklaştırdı. Gözlemlediği varlık boş boş bakıyor, ağır ağır nefes alıyor, nefesini bir süre tutup yine yavaşça veriyordu.

“Nefesi bir insanınki gibi değil,” dedi.

Varlığın rengi siyah ve morun bir karışımıydı.

“Renk değişimi de kalıcı bir aşamaya gelmiş,” dedi arkasına bakmadan konuşarak.